

Umět říci NE

Vratislav Mejstřík se narodil v roce 1936 v obci Jiřina nedaleko Benešova. Brzy se jeho rodiče přestěhovali do Vsetína, kde dostali jednopokojový byt a kde se také narodil jeho mladší bratr. Otec pracoval na výstavbě místní zbrojovky. Na válečné období, kdy veškeré potraviny byly na lístky, vzpomíná jako na velmi těžké období pro celou rodinu.

Po válce se rodina přestěhovala do pohraničí jako dosídlenci a získala malé hospodářství. Už jako dítě v něm Vratislav pomáhal, pásl krávy a pracoval na poli. Maminka vychovávala celkem čtyři chlapce a do práce chodila jen příležitostně. Hlavní obživou bylo to, co se doma vypěstovalo. Jak pan Vratislav říká: „Brambory, brambory a občas králík.“

Na školní léta vzpomíná jako na období, kdy ho více zaměstnávaly vlastní sny než biflování učebnic. Zkrátka fotbal byl víc než matematika. Od páté třídy chodil do měšťanky v Toužimi vzdálené šest kilometrů. Cestu zvládal na kole nebo pěšky. Vzdělání ukončil v devátém ročníku složením závěrečné zkoušky, která tehdy po vzoru sovětského svazu ukončovala střední vzdělání.

Poté nastoupil na práci v zemědělství, neboť, jak sám říká: „Bylo třeba zajistit dělnické třídě chleba.“ V zemědělství zůstal až do základní vojenské služby, která tehdy trvala dva roky. V té době zrovna probíhala revoluce v Maďarsku. Pan Vratislav sloužil u dělostřelců, a tak dva měsíce chránil Brno. Se zbraněmi už se ovšem setkal už jako malý chlapec.

Na konci války rodina pana Mejstříka žila poblíž demarkační linie a němečtí vojáci při útěku ze sovětského na americké území se zbavovali v nedalekém rybníce svých osobních zbraní. Chlapci je lovili a zkoušeli, jak fungují. Často náboje házeli do ohně a několikrát se stalo, že úlomky nábojů zranily jeho kamarády.

Po skončení vojenské základní služby chtěl z nově vytvořeného JZD odejít, ale nebylo mu to umožněno. Chtěl odejít do města, kde byla podle jeho slov zábava a kolektiv mladých lidí. Získal práci na stavbě mládeže v Jesenicích na Chebsku a později dělal řidiče u vodních staveb.

Počátkem šedesátých let onemocněl Vratislav Mejstřík tuberkulózou a během dlouhodobého léčení se seznámil s kamarádem, který mu zařídil místo v Jáchymově v prádelně. V místě plném žen se seznámil se svou budoucí manželkou. Poté v rámci podniku přešel jako strojník k lanové dráze. Tehdy to bylo možné i bez výučního listu, jak sám říká.

Z doby předrevoluční zmiňuje nelegální obchodování s bony a nákupy v Tuzexu. Z doby porevoluční vzpomíná na proces privatizace a některé nekalé praktiky získávání úvěrů, které umožnily snadné obchodování vyvoleným.

Dodnes je pan Vratislav Mejstřík šťastný za každé nové ráno, které ho potká a hodnotí svůj život jako šťastný vzhledem k době a sociální situaci, ve které žil.

Budoucím generacím vzkazuje, že je třeba stát si za svým názorem a umět říci ne, když je třeba.